

Cu hotărâre de inimă - G.F. Barlee

Versete călăuzitoare: Proverbele 23.26; Ezra 7.10; Daniel 1.8; Faptele apostolilor 11.22,23

Ne aflăm în ultimele zile ale acestui veac. Ce stare de spirit predomină în majoritatea adunărilor creștine din zilele noastre? Nu se întâlnește aproape pretutindeni coruperea moravurilor și nepăsarea și foarte puțină inimă pentru Hristos? Dar ceea ce dorește cel mai mult Domnul nostru (scriu aceasta cu toată reverența) este, fără îndoială, dragostea cordială din partea sfinților Săi iubiți. Pot exista multe cunoștințe biblice și un mare zel pentru lucrare, dar nimic nu poate lua locul unei afecțiuni profunde a inimii: „Fiule, dă-mi inima ta” (Proverbele 23.26).

În aceste ultime zile, vrăjmașul încearcă prin toate mijloacele să îndepărteze inimile creștinilor credincioși prin lucruri pământești. Acolo unde reușește, inima devine rece și nepăsătoare, așa cum vedem în ultima dintre cele șapte scrisori deschise adresate adunărilor (Apocalipsa 2-3): acolo, Domnul stă afară, bate la ușă plin de har și îi invită pe oameni să deschidă ușa ca să poată intra și să poată mânca împreună.

Aceste rânduri sunt scrise în special pentru cei care sunt conștienți de un astfel de eșec și de lipsa de dragoste. Poate că Duhul Sfânt te-a făcut să conștientizezi trista ta stare și a trezit în tine dorința de a te întoarce la „dragostea dintâi”. Îți dai seama că ești slab în tine însuși, dar abia dacă ști încotro s-o apuci.

Vrem să ne uităm în Sfânta Scriptură pentru a vedea dacă nu cumva putem găsi ajutor. Să deschidem la cărțile lui Ezra și Daniel:

Ezra 7.10: Ezra își îndreptase inima să cerceteze și să împlinescă Legea Domnului.

Daniel 1.8: Daniel a hotărât în inima lui să nu se întineze cu mâncărurile alese ale împăratului ...

Mai sunt și alte pasaje biblice asemănătoare, dar acestea vor fi suficiente. Atât Ezra, cât și Daniel au hotărât în *inima* lor să fie credincioși Dumnezeului lui Israel, indiferent ce ar putea face alții și orice i-ar costa pe ei înșiși. *Inima* lor era hotărâtă asupra acestui lucru, iar Dumnezeu lor nu a lăsat acest lucru să treacă neobservat.

Să ne întoarcem acum la Faptele apostolilor 11.22,23. Barnaba a fost trimis la Antiohia, unde mulți deveniseră credincioși. Când a ajuns acolo, el i-a îndemnat pe toți să „rămână cu hotărâre de inimă cu Domnul”. De acest lucru avem nevoie urgentă: hotărâre din inimă. Hristos trebuie să ocupe primul loc în inimile noastre.

Să citim ce le-a scris apostolul Pavel credincioșilor din Filipi: „... dar *una* fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării spre în sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3.13,14). Hristos aflat în glorie i se arătase și, din acel moment, toate lucrurile pământești nu mai aveau nicio valoare pentru inima lui; da, el a socotit „că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu” (Filipeni 3.8). Inima lui fusese impresionată de Domnul slavei.

Poate că te gândești: „Dar mie nu mi-a fost dată o astfel de viziune glorioasă”. Este adevărat, dar, pe de altă parte, ai învățat prin credință să-L cunoști pe Domnul ca Mântuitor al tău.

Problema este: tu L-ai întristat pe Duhul Sfânt prin stilul tău de viață neglijent și nepăsător și, prin urmare, nu ai crescut în har și în cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos.

Cineva a spus odată: „Poți avea din Hristos atât cât vrei să ai”. Cred că este perfect adevărat. Punctul crucial este: „Spre ce este îndreptată inima ta?”. Dacă dorești să cunoști mai mult despre Hristos și să te bucuri de părtășia și dragostea Lui, trebuie să te atașezi de El din toată inima ta.

Răsplata pentru că tu urmezi această cale este de nedescris: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi; și Noi vom veni la el și vom locui la el” (Ioan 14.23). Observă: Această promisiune este cu totul individuală și, prin urmare, este adresată ție personal.

Cu mulți ani în urmă, cineva a scris:

Nimic nu este mai frumos pentru mine decât gândul că Dumnezeu dorește să fie subiectul afecțiunilor inimii mele mici, sărăcăcioase.

El ar fi putut să mă cheme și să mă lase să mor în ceasul al unsprezecelea, dar ce har, că El spune: „Tu trebuie să Mă alegi, așa cum te-am ales Eu. Tu trebuie să trăiești pentru Mine, așa cum a trăit Fiul Meu.” Acesta este un har impresionant, mișcător. Să răspund oare: Eu nu pot? Dacă Dumnezeu lucrează în mine, este greu aceasta?

Poate că ești foarte descurajat, pentru că ai încercat de multe ori și ai eșuat mereu. Știi tu, de ce? Ai încercat să lupți folosindu-te de propriile forțe, uitând că Domnul îți spune: „Fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15.5). Chiar și un creștin credincios atât de experimentat ca apostolul Pavel a avut nevoie să i se reamintească: „Harul meu îți este de ajuns” (2 Corinteni 12.9).

Facă Domnul ca aceste câteva cuvinte să îi încurajeze pe unii să pornească din nou la drum, să privească la Isus și să se bazeze pe puterea Lui, astfel încât să poată persevera cu hotărâre de inimă alături de El.